

Kunst at vise andre, at der er Nydelse og Aandsudbytte at hente ved at kunne sanse Lysbrydningsverdenen, udskille den, i dens Renhed, fra Forestillingssamfundet. Men det hænder mere end ofte, at Publikum staar uden Betingelser for at fatte, hvad en Maler mener med sine Frembringelser. Netop farveivrige Malere, der forlængst have vænnet sig til ved „interessante“ Motiver altid at underforstaa *maleriske* Motiver, har ofte ondt ved at sætte sig ind i, at Flertallet af Publikum ser paa hans Farveflader omtrent som rødblinde Mennesker iagttage Bagbords- og Styrbordslanterner. Saadanne Mennesker se jo nemlig meget godt det „Noget“, der er, og genkende det ogsaa ganske rigtig som Lanterner, men de grundforskellige Tegn, der signaliseres med disse to, tilsyneladende ensartede, Genstande, er deres Øje, bogstavelig talt, blindt for.

Der er saa meget mere Grund til her at dvæle ved, hvad man kunde kalde, Maleriets Ret til at være Maleri frem for Begivenhedsskildring, som de kvindelige Malere synes at vise en udpræget Farvesans, en Finfølelse for Farveværdier, som vel muligt kun i ringe Grad gør deres Billedor iøjnefaldende for Publikum, men dog maaske maa nævnes som det mest lovende og i egentlig Forstand iøjnefaldende ved deres Kunst.

For at give tydeligere Begreb om, i hvilken Grad, vi medføre Fordomme, det vil her sige: farvefremmede, bestemmende Forhaandsindtryk, til Betragtning af Billeder, og efter som vi tilsiges, indstille vort Øje til at se helt forskelligt paa selv samme Billede, skal her anføres et Eksempel.

Der var paa dette Aars Udstilling et Maleri, hvor to kvindelige Personer sad paa en Altan og saa ud i Luften. Dette var i al Korthed, hvad Billedet meddelte. Men Kataloget gav en udvidet Oplysning om dets Indhold. Der hed det: den store, stille Nat gaar frem. Altsaa vidste man, hvordan man havde at se det. Himlen var da ikke, som man kunde tro, disse Menneskers særlige Horisont, men den var selve det mægtige Rum, i hvilket Stjernerne bevæge sig frem — Personerne ikke den og den, men personformede Symboler paa Nattestemning. Orienteret ved denne Anvisning, hensattes Betragteren til en Poesiens Verden og saa med pirret Interesse paa Billedet, der altsaa paa ingen Maade fremstillede noget hverdagsligt.

Lige over for dette Billede hængte et andet af lignende Størrelse. Det hed i Katalogen „Aften i mit Hjem“, og „forestillede“ som man jo siger, en 4, 5 Mennesker, samlede i en Stue ved Lys, altsaa, som man maatte formode, ligeledes i en af Nattens Timer. Men Billedets Titel stemte ikke op